

ΓΙΩΡΓΗΣ ΣΕΡΚΕΔΑΚΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΣΗΜΟ

Ποιήματα

«Άπανεμιά»

ΑΘΗΝΑ 1978

ΓΙΩΡΓΗΣ ΣΕΡΚΕΔΑΚΗΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΣΗΜΟ

Ποιήματα

«Άπονεμιά»

ΑΘΗΝΑ 1978

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:

ΣΥΡΟΥ 15 • ΚΥΤΤΑΛΗ • ΑΘΗΝΑ • (Τ.Τ. 111)

Σε όλη μνήμη
σου Πατέρα μου

ΒΑΘΜΙΣ ΓΛΙΣΧΡΟΤΗΤΟΣ

‘Ο σαλιγκάρης
ὁ τρωγλοδύτης
ὁ ἀσκημάρης κι’ ὁ βρώμικος.

Τὰ πορτραῖτα
καὶ ἡ βαθμολόγηση τοῦ τσαγγάρη
εἶχαν ξεχαστεῖ
στὸ παλιὸ τὸ πιάνο,
ποὺ πῆραν οἱ καταχτητές.

Μὴν τὰ κοροϊδεύεις
τὰ γυμνοσάλιαγκα
τὰ ἐρημιάρικα
τὰ ἀραπάκια
ποὺ κορνιζώθηκαν.

...τὸ μπόϊ τοῦ Πυγμαίου
φωνάζει στὸν ἥλιο τὸ πρωῒ
καθὼς ὁ χιμπατζῆς χτυπᾷ μ’ ἀντίλαλο
τὸ τριχωτό του στηῆθος.

...ὁ ἦχος τοῦ τὰμ - τὰμ
πλησιάζει ἀκαθόριστα
καὶ φεύγει θριαμβικά...

—‘Ο σαλιγκάρης κι’ ὁ Γυμνοσάλιαγκος
ὑπέβαλλαν αἴτηση
πρὸς προμήθειαν καβουκίου παραλλαγῆς—.
Θέλεις νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ λουλούδια;

Θίς;

ΑΘΗΝΑ 28 ΙΟΥΝΗ 77

Καλοκαίρι καὶ νύχτα.
Ἐνα κομμάτι φεγγάρι
καθισμένο στὸ παράθυρο.
Ὁ αἶρας ζεστός
χαϊδεύει τὴ σιωπὴ
στὴ μαρκίζα.
—Ἐκεῖ πού κυττᾷς
εἶναι χλωμὴ ἢ νύχτα.
Δὲς παρακάτω.
Μιὰ κληματίδα
μεγαλώνει τοὺς βλαστούς της.
Πιὸ ἑκεῖ
μιὰ περιφορὰ,
μιὰ κουβέντα.
—Ὁ δρόμος καὶ ἡ σκιὰ τῆς σιγαλιᾶς—.
Πιὸ ἑδῶ
μιὰ ἐπανάληψη
μὲ τὸ δικό μου μπαστούνι,
δίχως νούμερο.

Ἀπόψε
Ὅ,τι κι' ἂν μὲ ρωτήσεις
δὲ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ.

ΕΙΚΟΣΙ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1977

Οἱ δρόμοι
ὅλο καὶ κάτι θ᾿ ἄχουν νὰ ποῦν
γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοὺς διαβαίνουν.
Οἱ λεῦκες
ὅλο καὶ κάτι θ᾿ ἄχουν νὰ δοῦν
στὰ σκονισμένα βλέμματα
τῶν πλατανιῶν
καὶ στὸν αἶρα ὅπου φυσοῦν
καὶ δὲ φτάνει.

Οἱ δρόμοι
ἔχουν χαμόγελα στὶς στροφές
τὰ δέντρα
ἔχουνε πουλιὰ ποὺ κελαῖδοῦν
καὶ ὅσιν
ἓνα γονατισμένο παραμῦθι
πότε στὴ νύχτα, πότε στὴ γλάστρα, πότε στὸ φῶς.

Ἐν ἔτει 1977
οἱ μόνον ποὺ δὲ μιλοῦν
εἶναι οἱ ἄνθρωποι
κι' ἡ στάχτη ποὺ κουβαλοῦν στὶς ἀπαλάμες τους
ἀπ' τὸ γιατί
καὶ τὸ τίποτα.

ΑΚΙΝΗΣΙΑ

Τὸ τραῖνο ἄδειασε·
κανεῖς γνωστός.
Στὸν παρακάτω σταθμὸ
θὰ φορτώνουν λουλούδια.
Ἄν περισσέψει χῶρος
καὶ τὸν μικρὸ πού ἄρρώστησε
πουλώντας σάμαλι
στὸ ἁγιάζι.

Φέρτε
τὸ φόρεμα τοῦ νεκροῦ
νὰ ντύσουμε τὸ ταξείδι
Φέρτε
καὶ τὶς πραμάτιες τοῦ μαγαζάτορα
νὰ τὶς πουλήσουμε παρακάτω.

...Τὸ πρωῒ,
ἂν περάσεις τὴν ἀποβάθρα,
θυμήσου τὸ βαγόνι
μὲ τὸ νούμερο δεκαεφτά
πού σέ ὑποχρέωσε
νὰ πεθάνεις.

Ὅμως
μὴν τὴ ρωτήσεις τὴ γριὰ τὴ νύχτα
πῶς τ'άβγαλε πέρα μονάχη
ἓνα δλόκληρο βράδυ

ταξιδεύοντας...

ΚΥΚΛΟΣ

Ἀπλωμένη στὶς ἀντιφεγγιές ἡ νύχτα.
Οἱ νυχτερίδες κουρνιασμένες στὴ θολούρα τ' οὐρανοῦ.

...καὶ περπατήσαμε σὰ ν᾿μασταν σὲ ξαστεράδα·
καὶ ψάξαμε γιὰ τὸ φάντασμα ποὺ παραφύλαε
σὲ χίλιες χελόνιες φωλιές...

Νικήσαμε;
ποδοπατήσαμε τὸ φόβο μας;
Λέν ξέρω... ξημέρωσε, δὲν ψηλαφίζεις;

Χάθηκε ἡ σκιά μας... πάει...

Τώρα, πατοῦμε ξανὰ στὸ πεζοδρόμι
σώρκινοι καὶ ντυμένοι μὲ ἀρώματα καὶ ὀργές.
Στὸ πεζοδρόμι μας μὲ τὶς βροχοπλυμένες πλάκες.

...Θᾶρθουνε κι' ἄλλες νυχτιές φίλε μου.
Κάποτες θὰ σοῦ πῶ λοιπὸν τὸ καταστάλαγμα μου...

Ἰούλης 72 - Ἡράκλειο

ΠΕΤΡΑ

Πρωτ' κι' Ὀχτώβρης.
Στὸ δρόμο ἔχει παγωνιά.
Πορεύεσαι
καὶ σὺ θὰ ἔχεις μιὰ καμμένη πέτρα
νὰ θυμᾶσαι
ἀπὸ τὸ Καλοκαίρι.
Τώρα θὰ κρυώνει
μαζὶ μὲ τὴ σιωπὴ τοῦ μπροστινοῦ
μὲ τὸ Χειμῶνα.

Εἶναι ἀργὰ γιὰ ταξείδια σοῦ λέω.
Ἐκεῖνοι
ποὺ ἦρθανε τελευταῖοι
εἶχανε στὶς ἀποσκευές τους
ἐκτὸς ἀπὸ τὰ καθαρὰ πονκάμισα
καὶ πίκρα καὶ μοναξιά.

Ἐκεῖνοι
ποὺ φτάσανε πρώτοι
δὲν εἶχανε βρεμμένες πέτρες καὶ χῶμα
μόνο μιὰ ράχη γερμένη
στὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ...

— Ἀποπειράθηκαν ἀμφότεροι
τὴν ἀφορία τῆς πείρας
καὶ κατάληξαν στὰ ὑπόλοιπα
καὶ γίνανε ἀριθμοί...

Κι' ἂν εἶχανε αἰσθήσεις κάποτε
τοὺς ἔγιναν σκοῦρες
μέχρι ποὺ σκούριασαν.
Κι' ἂν εἶχανε κάποια χαρὰ
νὰ σφίγγουν μέσ' στὶς χουφτες τους
τώρα δὲν ἔχουν.

Ἔχουν μονάχα μιὰ σιωπὴ πὺν δὲ μιᾶ
καὶ μιὰ ἄρμύρα πὺν δὲ μυρίζει
ταξείδια καὶ θάλασσα...

Ἐτοῦτο τὸ πρωῒ
ἔχει πολὺ κρύο
καὶ τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ
δὲν θέλει μουσαφίρηδες
καὶ φωνές.

ΑΤΙΤΛΟ

Ἀδιέξοδο, σοῦ λέω,
σ' αὐτὴ τὴν πόλῃ,
ὅπου ὁ ἕνας γυρεύει νὰ ζήσῃ
κα' ὁ ἄλλος ζητᾷ νὰ πεθάνῃ
ἔτσι, στὸ τίποτα.

Χειμῶνας 76

Ἑπταπύργιο - Θεσσαλονίκη

ΜΙΑ ΣΚΕΨΗ ΣΕ ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ

Ἐποχιακοὶ
καὶ διαφοροποιούμενοι
ἐναλλασσόμενοι

ὅλοι προδότες,
ἐκείνου τοῦ οὐρανοῦ
ὅπου χαμήλωνε
καὶ δανειζότανε τὰ παιδικά μας βράδυα
γιὰ νὰ κοιμηθεῖ,

ἐπικίνδυνοι πειραματιστές
μὲ τ' ἀδειανὰ καπέλλα
καὶ τὰ λιγδωμένα δισάκια,

ὠραιοκράτες κι' ἀκροβάτες
μ' ἐπιρροές καὶ διαρροές
μὲ ἀμφισβητήσεις καὶ ἐξελίξεις,

σφετεριστές
καὶ τῆς κατάντιας
μὰ καὶ τῆς πίκρας

δοῦλοι,
ξεκρέμαστοι καὶ κωμικοὶ
στὰ παγκάκια τοῦ δρόμου
καὶ στὰ κατώφλια τῶν τρελλοκομείων,

θεοπαῖχτες,
μὲ τὸ προνόμιο τῆς τυχειότητος
τῆς ἀλλοτροίωσης καὶ τῆς ἐναλλαγῆς

...Ένα παιδάκι, στὸ τελευταῖο πάρκο
σήμερα
ὅπου πουλούσατε ἑφημερίδες καὶ ἐσώρουχα
μὲ τὴ βεβαιότητα γιὰ τὴ χρήση τους
μὲ δυὸ ματάκια,
ἀκόμα δικά του, σᾶς κυττοῦσε
ὄλο καὶ πιὸ πολὺ...

ΣΕ ΔΥΟ ΟΨΕΙΣ

α)

Ἄητὲ ποὺ ξέχασες στὸ λιογερμα τὶς φτεροῦγες
πότε ὁ χρόνος τῆς ἐπιστροφῆς;

β)

Θάρθοῦνε μέρες ποὺ θὰ διαμαρτυρηθεῖ ἡ σιωπὴ μας
καὶ θὰ νοιώσουμε ὅτι δὲν εἴμαστε μονάχοι σ' ἐτοῦτο τὸν κόσμο.

Περήμενε...

ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ

Ἄν τὸ κρατήσεις
τὸ κεφάλι μου
στήν ἀγκαλιά σου
—κομμένο ἢ κοιμισμένο—
νὰ σκουπίσεις τὸ δάκρυ σου.

Θὰ γυρίσω
ἀπ' τὸν πόλεμο
μ' ἓνα γιομάτο μάτσο
ἀπὸ πετρολούλουδα καὶ ποιητὲς
τῇ νύχτα,

στὸ τελευταῖο ρολόϊ
μὲ τὶς σκιές
καὶ τὸ διαλαλητήρι τοῦ δαίμονα

Θὰ γυρίσω,
στὰ ἴδια τὰ χνάρια
πὺρ ἀστράφτουν οἱ νυχτοφωτιές
λειψός,

ὁ τελευταῖος νικητὴς
τοῦ τσιγγάνου καὶ τοῦ γύφτου
Θὰ γυρίσω σιωπηλὰ
ν' ἀφίσω

ὅ,τι χρωστῶ.

ΚΑΤΑΤΟΠΙΣΗ

Σὰν περιμένεις τὰ χαράματα στήν προκυμαία
δὲν θᾶχεις μαντάτο.

Ὁ ἐρχομὸς
εἶναι μιὰ ξεχασμένη ὑπόθεση.

Μπορεῖ
καὶ νᾶρθε δηλαδὴ
γιὰ σένα μιὰ εἵδηση.

Μὰ πάλι
μπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἔφτασε.

Σὰν ξεχνιέται τὸ φεγγάρι γιὰ νὰ βασιλέψει
στὴ στερεμένη τὴν πηγὴ μὲ τὰ καλάμια
μὴν τὸ θιάζεις.

Σὰν δὲν ἀκοῦς κανέναν ἐρχομὸ
νὰ μὴν προσεύχεσαι.

Ἡ προκυμαία θὰ σὲ δέχεται
μὰ τὸ ξημέρωμα
μπορεῖ νὰ σὲ φιλέψει μονάχα.

Μὴν παίζεις μὲ τὸ πρόσωπό σου στὸ νερὸ
τὸ παιγνίδι τῆς ἀπορίας.

Μάθε νὰ δέχεσαι τὴ σιωπὴ καὶ τὴν ἀρμύρα
ὅπου μαζεύουνε τὰ βράχια.

Ὁ κάθε θάνατος δὲν σοῦ ταιριάζει.

Μὴν χύνεις τὸ δάκρυ σου στὸ ἀλατόνερο
ποὺ δὲ θὰ νοιαστεῖ.

Ὁ ἐρχομὸς
μπορεῖ καὶ νᾶναι μιὰ ὑπόθεση
ξεχασμένη.

ΕΣΥ ΝΑ ΣΦΥΡΙΖΕΙΣ

Ἐσὺ
νὰ σφυρίζεις.
Ἐνας ζητιάνος
νὰ σ' ἀπλώνει τὸ σκουῖφο
—Χειμῶνα καιρὸ—
κι' ἡ παπαδιά
νὰ σοῦ μαζεύει τὴν ψυχὴ
στὸ τσεμπέρι.

Μὴ μοῦ στέλνεις παραμύθια
γιὰ πεσκέσι
ἢ τὴ βελόνα τῆς γιαγιᾶς
νὰ μοῦ πλέξει τραγούδια.

Γιατὶ
ὁ Χιονιάς
ποὺ ἀκουμπάει στὴν πόρτα μου
δὲ βολεύεται μὲ κουβέντες
οὔτε χορταίνει μὲ λουλούδια
μὰ μὲ πόλεμο.

—Τὸ πρωτὶ
ἓνας ἀλήτης κι' ἓνας Χριστὸς
ν' ἀλλάζουνε καλημέρα
κι' ἓνας νεκρὸς
νὰ σκεπάζεται νὰ πεθάνει.
Ἐσὺ
νὰ σφυρίζεις
καὶ τὰ λουλούδια
ποὺ ξεχάστηκαν ἢ μαραθῆκαν
νὰ πίνουν βροχὴ
καὶ νὰ βάζουν φορέματα.

...Μὴ μοῦ τὴ στέλνεις
τὴ γιαγιά
μὲ τὴ βελόνα της
μὴ μοῦ μιᾶς γιὰ παραμύθια
καὶ ξεχαστικά.

ΑΥΤΟΜΕΤΡΗΣΗ

Ἡ δίνη
ἡ ἀνωριμότητα
καὶ ἡ πλασματικότητα τῆς σιγουριᾶς.
Ἀνάμεσα στὸ διάστημα τῶν ἀγκώνων σου
ὑπάρχει τόπος γιὰ σένα.

Ὁρθώσου,
νὰ ἀντιμετωπίσεις τὴ σκιά τοῦ προσώπου σου
ἀπάνω στὸν καθρέφτη
τῶν λέξεων ἢ τῶν κινήσεών σου.

Μιὰ βιγνὴ τῆς ἡλικίας σου θὰ διαπιστώσεις...

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Θυμήσου τὸ δρόμο τῆς θύελλας
μέσ' στὸ ξεψύχισμα τῆς σιωπῆς.
Ἀπίθωσε τὰ ταξιδιάρικα γεράνια
στὸν κῆπο τῆς ἐποχιακότητας
ν' ἀκούσεις τὸν παλμὸ τῶν μεταφυτεμένων κρανίων,
ἀπὸ τὶς χῶρες ποὺ κυττάζουνε τὸν ἥλιο μὲ γυμνωμένα κάτοπτρα,
χαμένοι στὸ ἀνεμοβόρι
καὶ τὴν πικροζάλη τοῦ δυναστευτῆ.

...Ἐκανες λάθος, ποὺ παραμόνευες μονάχος στὸ φεγγαροφῶς
νὰ βρεῖς τὴν ἁρμονία τῆς Πολιτείας.
...Ἐκανες λάθος, ποὺ γλύκαινες τὸ λιόψωμο καὶ τὴν ἀνάσα σου
πρὶν φτάσεις στὸ ἴσωμα, ποὺ χάραζες μὲ μαλακὰ κοντύλια—σὲ ὥρες
μεσονυχτικῆς—τὴν ἴδια πάντα ἀκούγοντας ἀπόκριση
ἀπὸ τὸν ὑποχρεωμένο σου τοῖχο...

Σὲ φώναξαν ψεύτη
σὲ εἶπαν σφετεριστὴ οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἡμερῶν
κι' ὅς τοὺς ξεσκάλιζες γιὰ ν' ἄβρεις τὴν ἀρχή σου
ἐκεῖ ποὺ γεννηθῆκαν οἱ ὑποχρεώσεις καὶ οἱ ὑπολογισμοί...

Τώρα,
ἀντιμετώπισε τὸ πρόσωπο τῆς βροχῆς
καὶ πάρε σιωπηλὰ τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.
Μὲ ἀξιοπρέπεια
νὰ σηκώσεις τὸ δισάκι τοῦ λοῖσμοῦ σου,
φορτωμένο ἀπὸ τὶς ἐμπειρίες σου, πονεμένο κι' ἐξιλαστήριω,
τὸ τελευταῖο δείγμα τῆς ἀτομικῆς σου ιδιοκτησίας.

Μὴν καλημερίσεις ξανὰ
τὸν ἐμπαιγμὸ τοῦ γείτονα
καὶ τὴν ὑστερόβουλη διάγνωση τοῦ πραγματευτῆ

πὺν τριγυρνᾷ τὰ μεσημέρια, νὰ πουλήσει τὰ βοτάνια του,
στὸ ξέχυλο τῆς ναυτίας καὶ τῆς δισταχτικότητος
τοῦ ἐμπειροσυλλέκτη...

Ἔπαρχει καιρὸς νὰ ξαναβρεῖς τὸ πρόσωπό σου.
Ἔπαρχει καιρὸς, πάντα ὑπάρχει νὰ ξέρεις.....

ΚΙΕΝΟΤΗΤΑ

Σταθίσαμε στὸν ἥλιο, δείχνοντας τὶς πληγές μας
καὶ σήμερα, στὸ τέλος τῆς ἀναβροχιάς στὸ βουητὸ τῆς χωματίλας
πατώντας νυχτιάτικα φόβητρα, στὰ χέρια σφίγγοντας ἀπόρριζα
καὶ τὸ διψασμένο μας τὸ λαγὴνι.
Ἡ φράχτης καὶ ἡ ἀνύπαρκτη ἐλευθερία
πιά μᾶς χωρίζουνε
οὐκ ἄπεραντοςύνη τῆς ἀκινησίας
καὶ τῆς ἀνάληψης τῆς αὐτομέτρησης...

Λύριο πρωῒ, θὰ ἐπαναλάβουμε τὴ χειρονομία;
Πές μου, γιὰ αὐριο τὸ πρωῒ!!!

Εἰάνθη 1973

ΚΙ ΑΝ ΕΧΕΙΣ ΕΡΘΕΙ

Κι' ἂν ἔχεις ἔρθει δηλαδή
ἢ καὶ ἂν ἔφυγες
ἕνα συνηθισμένο βράδυ,
κι' ἂν κάθισες
ἢ κι' ἂν ὀρθώθηκες
σ' ἕνα αἴτωμα μὲ δίχως ἄητους
—μπορεῖ μὲ λίγα φτεροπούλια—
ποὺ λές,
σὲ μιὰ παλάμη βροχερὴ κι' ἀνήλεη
καθὼς πατᾶς
γιὰ νὰ ἰδεῖς,
πιὸ 'κεῖ ἀπ' τὸ κιγκλίδωμα καὶ τὶς φτελιές
ἢ Πολιτεία θὰ περάσει
μὲ τὸ νεκρὸ τῆς κορμὶ
μοναχῇ.

Μασώντας λοιπὸν
τὴν τελευταία σταγόνα
τοῦ καθυστερημένου σύννεφου
μπόρεσες ν' ἀμφιβάλλεις
γιὰ τοῦ φεγγίτη τὸ χνωτάδιασμα
καὶ τὴν ψυχράδα τοῦ ὀρθοῦ παραθυριοῦ.

Κάποιοι
ποὺ φυλακίζονται πολλὲς φορὲς
θὰ σοῦ πῶ
πὼς κι' ἂν μιλοῦν μὲ τὰ ποντίκια
καὶ τὰ σαράντα πόδια τοῦ ὑπόγειου,
δὲ θέλουν νὰ φιλεύονται
καὶ δὲν μποροῦν
ν' ἀγαναχτοῦν.

Ἐὰν σοῦ περάσω στὸ λαιμὸ
τὴν πνοή μου
ἄμα μοῦ δώσεις τὸ χαιρετισμὸ
τῆς ἡλιαχτίδας
ἄμα βρεθοῦμε,
θὰ τὴ μετρήσουμε τὴν κίνηση τῆς αἰώρας
χωρὶς νὰ λυπηθοῦμε
γιὰ τοῦ Προμηθέα τὸ θάνατο
ἢ τὴ ζωή.

Ἐὰν βρεθοῦμε,
θὰ μιλήσουμε στὰ πιὸ καλά
γιὰ τὸ κλάμμα τῆς νύχτας
καὶ τὴν κουθέντα τῆς βροχῆς
ποὺ στέγνωσε
δίχως ἀναβροχιά
μὲ χωρὶς σημάδια.

Νοέμβρης 75 - Ἀθήνα

ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ

Συγκρίναμε τούς καιρούς πού περάσαν
μετρώντας τις μετακινήσεις τῶν σύννεφων.
...Ένα μπουκέτο βιολέττες
ένα μπουκέτο χαμολούλουδα
καὶ ἡ ἀνυπαρξία τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ.

Γυμνοὶ - κατὰγυμνοί, στὸ λιακωτὸ καὶ στὴ φουρτούνα
ἀναπαλλοτρίωτοι καὶ σαφεῖς.

Τὸ φῶς γλυκαίνει... μᾶς καίει τὸ φῶς... λίγο νερό.
Ὁ ἴσκιος μᾶς ἔκλεισε τὰ δροσερά του τὰ χεῖλη.

.....
.....
.....

Ἡ Πλατεία
πάντα θὰ ἔχει ἓνα καραβοκύρη
νὰ διηγίεται
γιὰ ταξείδια πού δὲν πρόφτασε
καὶ γιὰ κουβέντες πού ξεχάστηκαν λειψές...

ΙΔΕΟΛΗΨΙΑ ΚΑΙ ΑΜΙΛΛΑ ΠΑΡΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

“Έλα νὰ σοῦ διαβάσω ἓνα ποίημα·
μὲ ἐνδιαφέρει καὶ ἡ ὑγεία σου—αὐτὲς οἱ στεναχώριες τῆς ζωῆς—
...πάντως, θὰ σοῦ διαβάσω ἓνα ποίημα.
Λύριο θὰ ξαναγράψω.
Γράφω ποιήματα, μ’ ἀκοῦτε;

Γράφω γιὰ μᾶς, γράφω γιὰ ὅλους, ἐγὼ γράφω ποιήματα...
Μὴν πείς γιὰ σένα, οὔτε γιὰ σένα, οὔτε γιὰ σᾶς.
Γιὰ μένα
...μὴ μιλάτε· ὅμως ἀκοῦστε ἓνα ποίημα...

Νὰ σᾶς διαβάσω;
Μπορεῖ νὰ μὴν ἀπαγγέλνω σωστά, ὅμως, ἐγὼ, ὁ ΠΟΙΗΤΗΣ,
πρίντι νὰ σᾶς καθηλώσω—ὄχι βέβαια γιὰ νὰ πληρωθῶ—ἀλλὰ... ἀκοῦστε με.
Τώρα, νὰ σᾶς διαβάσω ἓνα Ποίημα.

— Μὴ μὲ λές σοβαρομανή... ἡ Ποίηση εἶναι μεγάλη τέχνη...
...αὐτὰχνη ἀνθρώπους... πιστεψέ το αὐτό!
Ὅ ἀκούετε τὸ Ποίημα, ποὺ ἔγραψα γιὰ σᾶς;
Πρίντι.
Θέλω

ΝΑΙ, θὰ μ’ ἀκούσετε...
— Πάντως, ἐγὼ, ἐσύ, ὅλοι ἐμεῖς κι’ ὅλοι ἐσεῖς, Οἱ Ποιητές, λέμε κάποτες
καλησπέρα, μὲ ἓνα Ποίημα...

Καλησπέρα λοιπόν, μαθητὲς καὶ δάσκαλοι.
Καλησπέρα ἀπὸ μένα, ποὺ γράφω γιὰ σᾶς...
Λύριο θὰ ξαναγράψω, μ’ ἀκοῦτε;
ἐγὼ, γράφω ποιήματα.....

ΑΝΑΔΡΟΜΗ

Οἱ ὥρες μας

ὥρες ἀρχῆς γιὰ ὥρες τέλους;...

Οἱ ἀφειτηρίες ξεχάστηκαν... τὰ τέρματα ποὺ προδοθῆκαν...

ποτὲ μὴν πεῖς γιὰ ὥρα μηδέν!

Μόνο νὰ ξέρεις,

πὼς τ' ἀρχαγγέλου οἱ ρομφαῖες καρτεροῦν

γιὰ νὰ σὲ νανουρίσουνε

ὅταν θὰ πίνουνε κρασί ἀπὸ τὶς ντερμιτζάνες

κάθε πραρατευτὲς ἢ καθησυχαστὲς

μὲ τοὺς προδότες...

Ἡ κοπελλούδα χάθηκε...

προικιὰ κι' ἀσπρόδοντα καὶ τούλια—κλεῖσε τὰ μάτια—

δὲν πειράζει.

Ποιὸς νᾶν' ὁσκοτωμένος καὶ ποιὸς ὁ νικητὴς!

Γδύσε τὶς πληγὲς νὰ τὶς γιατρέψεις

καὶ ἂν πεθάνουν νὰ θυμᾶσαι πὼς δὲν ἔφταιξες

ποὺ γίνηκες φονηᾶς,

γιατὶ προσπάθησες νὰ ξεριζώσεις μυστικὰ

ἀπὸ τὸν τιποτένιο δρόμο.

Λείψανα κρεμασμένων... λείψανα ποὺ θρηνολογοῦν...

Κλεῖσε τὰ μάτια. Νὰ θυμᾶσαι τὰ ρολόγια τῆς Πλατείας

ποὺ δὲν χτύπησαν τὴν ὥρα ποὺ πεθαίνανε οἱ ποιητὲς.

Δὲν μπόρεσαν,

Φτάνει...

Καιρὸς νὰ στεριώσω τ' ἀστέρια τοῦ Μεσαύγουστου

στὶς τσέπες μου κάτι νὰ πάρω γιὰ ἐνθύμιο

ἀπ' τὸ ταξείδι τοῦ στερνοῦ Καλοκαιριοῦ

τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ θανάτου.

ΣΙΓΟΥΡΙΑ

Ἀπάνθρωποι,
παράνθρωποι,
ψυχομέτρηδες.
Πρόλαβα καὶ σᾶς ξέφυγα,
μὰ θὰ ξανάρθω·
ἐθελέλπιδος
 ἀθελέλπιδος.
Μὴν καρτερεῖτε στὸ μουράγιο!

Σιγουρευτεῖτε γι' αὐτό.

PANTEBOY

Συναντηθήκαμε καὶ φέτος
στὸν ἴδιο καφενέ
ποὺ δίναμε τὸ ραντεβού μας
ὥσάν χωρίζανε
οἱ δρόμοι κι' οἱ Χειμῶνες,
οἱ τόποι κι' οἱ ἀνάγκες μας.

Τώρα
ὄχτῳ ἢ ὄρα
πίνουμε καφέ, καπνίζουμε
δὲν λείπει κανένας·
ποιός νὰ τὴν κάνει τὴν ἀρχή;

“Ολοι ἀγαπήσαμε,
ἰδρώσαμε χωριστὰ—
ἀδιάφορα τὰ μυστικὰ καθενὸς—
μιλήσαμε μόνο γιὰ ἀτυχία
—τί πιὸ ἀπλὸ νὰ δικαιολογηθεῖς—
ἢ ὄρα πῆγε μία,
ἄλλους θὰ περιμένουν καὶ ἄλλους ὄχι

.....
πολλοὶ εἶναι κιτρινισμένοι
ἢ αὖρα γιὰ ὅλους ἴδια
τὸ λιμάνι ἤρεμο...
Τί ἄλλο νὰ ποῦμε;
τί ἄλλο,
μιὰ δικαιολογία,
δὲν παρεξηγηθήκαμε —εἴμαστε φίλοι—
καιρὸς νὰ σφίξουμε τὰ χέρια·
καλὴ τύχη
καὶ τοῦ χρόνου, πάλι ἐδῶ...

ΑΝΑΣΑΙΜΙΕΣ

“Όταν σὲ βρῆκα, μετροῦσες τοῦ λιόσπορου τὰ φύλλα.

—Μὴν τὶς μαδᾶς τὶς μαργαρίτες
ποὺ ἀργοστάξαμε τὶς παιδικὲς στιγμές.

“Όταν μὲ βρῆκες, στ’ ἀπαλοκοίμισμα τῆς κληματιᾶς
ἤμουν ἀνάγερτος
στὴ φωτεινὴ τὴ δέσμη τῶν ποικιλιῶν.

—Μὴν τοὺς μαδᾶς
τοὺς κυματόφερτους ἀφρούς στὰ γλαρόφτερα.

...Σήμερα,

μᾶς βρῆκε ὁ ἥλιος
νὰ συναρμολογοῦμε τὰ σπυριά τοῦ ροδιοῦ,
ποὺ ἀπόμεινε ἄντυτο, ἀγίνωτο.

Λὲν εἶπαμε τίποτα.

‘Ο δρόμος σου πιά, χωρὶς μαργαρίτες
ὁ δικός μου, δίχως ἀλόγατα.

...Μιὰ χουφτιὰ ἰδρώτας

τί νὰ προλάβει νὰ σοῦ πεῖ, τί νὰ προλάβει;...

ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΗ

Ἀκανθόδερμος στὴ χώρα τῶν ἀνθρώπων
γυρεύω αἷμα
γιὰ νὰ ξεπλύνω τὴ μορφὴ μου.

Λεπτομανῆς
στὰ μεγαλώματα τῶν ἐποχῶν
ἀναζητῶ τὶς κοινὲς τὶς φλέβες
νὰ ζήσω.

—Γεννημένος στὸ δισταγμὸ τῆς Ἀνοιξης
ἀναθρεμμένος πὶο πέρα ἀπ' τὸν κεραυνὸ
εὐρέθηκα στὸ σήμερα καὶ στ' ὄχι σήμερα
ἀδίσταχτα ἐπιφυλαχτικός
γιὰ νὰ διαλέξω
κάποιο ἀπ' τὰ νυχτερινὰ σημάδια τ' οὐρανοῦ.

Σὺν μάθεις γιὰ τὴν ἀντοχὴ τοῦ φονηᾶ,
θὰ ἀναρωτηθεῖς
γιὰ τὶς ματωμένες πατοῦσες τοῦ ἐρημίτη
ποὺ λέει
πὼς τὴ γνώρισε, τὴν καταιγίδα καὶ τὸ σύννεφο.

Σὺν κρύβεσαι
μέσ' στὰ φτερὰ τῶν πουλιῶν
μὴ ρωτηθεῖς γιὰ τὴν ἀπόχρωση τῆς πρασινάδας.
Μὴ ρωτηθεῖς...

ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Σβημμένα χρόνια
δρόμοι νεκροί.
—Κάποια ανάμνηση
πὺ μπῆκ' ἀπ' τῇ φεγγότρυντα
δὲ βρῆκε καλημέρα—.
Ροζιάρικα χέρια
ψυχὲς στὸ καρτέρι.
—'Εκείνη ἡ ἀγρύπνια
δὲν βρῆκε στρωσίδια
ποτές—.

...Τὶς γνωρίζω τὶς ὥρες τὶς μουντὲς
τὰ γνωρίζω
τὰ μονοπάτια καὶ τὰ φτηνολούλουδα,
τὰ αἵματα.
Τόσα χρόνια ἀχρήστεψα τὶς λέξεις·
καὶ 'κεῖνο τὸ σύννεφο καὶ 'κεῖνο τὸ φεγγάρι
δὲ φέραν δρομολόγημα
οὔτε συγγνώμες...
Σὰν ἀφουγκράζομαι σημερινὰ
στὶς ἀκροποταμιὲς
δὲ βρίσκω τὸ ξεκίνημα τοῦ ἥλιου
γιὰ τὴν προμάτεια τοῦ πραρατευτῆ.

Βήματα κουρασμένα
λησμονημένα
καὶ ἀπέλπιδα.

Σταυρωμένα μετωκόπια
στὴ φιλαρέσκεια τῆς τριανταφυλλιᾶς.

"Αχ... ἡ συνήθεια τοῦ ποιητῆ θὰ ξοφλήσει
σὰν κουραστεῖ νὰ πεθαίνει.

ΕΜΠΕΙΡΟΔΙΑΣΤΗΜΑ

Ἐτοῦτες οἱ πέτρες καὶ ἡ ἀνηφόρα,
ἔτοῦτες οἱ μέρες καὶ οἱ περασμένες τους,
ἔτοῦτος ὁ καιρὸς λοιπὸν
δὲν ἦτανε γιὰ Ἐνοιξη
καὶ γιὰ πουλιά.

...καὶ τὰ σεντούκια
μὲ τὸ βασιλιά ποὺ φαρμακώθηκε
σὰν τὰ μετροῦσε
κι' οἱ πέτρες
ποὺ ποτὲ δὲν τόχτισαν τὸ παλάτι

κάθε πρωῒ
στὸ προσκλητήριο τῶν πεθαμένων
συγκρίνουν τοὺς δρόμους
τῆς ματαιότητος.

Μὴν πεῖς
γιὰ τὰ κλεισμένα ροδοπέταλα τοῦ ὄνείρου
ποὺ ἔψαχνες σὰν ξύπνησες
καὶ βρέθηκαν κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι σου
μὴν ψάχνεις,
μιὰ καὶ δὲ σμίξαν οἱ ἄνθρωποι τὶς ἀνάπνιες τους
παρὰ προτίμησαν τὴν ἄρνηση
ἔτοῦτο τὸν καιρὸ
τῆς παρακμῆς.

Καὶ 'σὺ γυναῖκα
καὶ 'σὺ συνοδοιπόρε
καὶ 'σὺ ἀκόμα θεατρίνε τῆς ψυχῆς μου,
τὴν πούλησες τῇ χούφτᾳ σου
σὲ μιὰ γουλιὰ νερὸ χυμένο
μέσ' στὴν ἔρημο πὺν δὲν ξεδίψασε.

...Ἔτσι,
ἀπόμεινες στὰ φεγγαρώματα τῆς ξέχασης
νὰ βρεῖς τὸ δρόμο ποῦσθυσες 'κεῖνο τὸ βράδυ,
σὰν γύρισες τὸ ρολοῖ τῆς μοίρας σου
στὸ μηδέν.

...Ποιὸς ἀπὸ σένα παρακάλεσε πικρότερα
γιὰ μιὰ παράταση μέσ' στὴ σιωπὴ του
πρὶν ἀποχωριστεῖ τις ἀναμνήσεις του;...

Ἐτοῦτες οἱ πέτρες καὶ ἡ ἀνηφόρα
ἐτοῦτες οἱ μέρες καὶ οἱ περασμένες τους
ἐτοῦτος ὁ καιρὸς μικρὲς μου,
δὲν ἦτανε λοιπὸν γιὰ Ἀνοιξή
δὲν ἦτανε λοιπὸν οὔτε γιὰ τὰ πουλιά,
οὔτε γιὰ φτερουγίσματα δὲν ἦταν!

ΓΡΑΜΜΑ

Σὲ βρῆκα
νὰ γρατσουνᾷς τοὺς τοίχους τὸ ἀπόγεμα
γιὰ νὰ διαβάσεις τὰ σημάδια τοῦ χρόνου.
Σοῦ εἶπα, πὼς τὰ γιασεμιὰ
ἀνθίσανε πολλές φορές
καὶ ἔτσι τὰ χαρτιὰ γινήκανε πιὸ ἄψυχα.

Δὲ μ' ἄκουσες.
—Κάποιος παράλυτος, σοῦ εἶπε
πὼς τὸ φεγγάρι τὸ χρωμάτισε πολλές φορές
τὸ σύννεφο.
Κι' ὅμως δὲν πίστεψες.
Εἶπες μονάχα, πὼς θὰ μίλαγες
σὰν στέγωνε τὸ δάκρυ σου.
Πάλι δὲν μπόρεσες
καὶ οἱ νεκροὶ
πεθανανε στὰ σίγουρα, ἀπὸ τότες.

Τὸ λαδόφωτο ἔμεινε νὰ φωτᾷ ἀπὸ συνήθεια
ὅπως τὸ κυπαρίσι, πὺν καμαρώνει πένθιμα
τὸ μπόϊ του.
...Υπάρχουν καὶ χειρότερα
μοῦ ἔγραφες, τὴν τελευταία φορὰ.
«Εἶδα μιὰ τροτέζα στὴ λεωφόρο
καὶ πουλοῦσε τὴν κατάντια της.
Εἶδα ἓνα χαμόγελο πὺν ὅταν ἔσβυνε
ἄφρινε γιὰ ἐντύπωση μιὰ γεύση ἀπὸ ἀπορία.
Ἄκόμα, ἀνέφερες κάποιον ζητιάνο
ὅπουν καλόπιανε ἓνα σκυλὶ
νὰ μοιραστεῖ τὸ πιάτο του...»

—Ἔτσι λοιπὸν

χαμένος καὶ μοναχικός, βρέθηκες σήμερα
νὰ παζαρεύεις τὸν παλιό σου ἑαυτὸ
μὲ δ,τι περίσωσες ἐκεῖνο τὸν καιρὸ
τοῦ θανάτου.

Κι' ἐκεῖνα τὰ φαντάσματα ποὺ ἴσκιωναν τὴ νύχτα
σ' ἄφηκαν μόνο σου νὰ σεργιανᾷς τοὺς δρόμους
μὲ χαμηλωμένα τὰ μάτια.

Αὔριο, ὅποια ὥρα καὶ νᾶναι, μὴ μὲ ξεχάσεις.

Ἄν θυμᾷσαι, γράψε μου συντοπίτη γιὰ τὴ στέγη μου
ποὺ ψάχνω ἀπὸ τότες
γιατὶ δὲν ἀντέχω ἄλλο, νὰ ρωτῶ.

ΑΣΠΑΛΑΘΟΙ

Ποῦ νὰ τὶς δέσω τὶς ἀναμνήσεις μου Καλοκαίρι;
Ἡ γερασμένη μας πετρόβρυση κατάπιε τὸ νερό της.
...Ἡ ἀνεμόσκαλα
ποὺ περπατούσαμε στὰ σύννεφα
μὲ τὶς φωνές τῶν πεθαμένων...

Πῶς νὰ μιλήσεις γιὰ ἀδέρφια
πῶς γιὰ τὶς θυμωνιές ν' ἀλλάξεις παραμύθια;
—Καὶ τὸ σκοινὶ ποὺ μοῦπεψες μιὰ νύχτα
δὲν τὶς σταμάτησε τὶς λάμπες καὶ τὰ αἵματα—.

Ἀμερικάνε... Ρῶσε... βρωμερὰ σκουλήκια
καὶ ἡ γὼ καὶ ἡ σεῖς
ψεῦτες καὶ κλέφτες
ἀγύρτες,

στὴν τρομαγμένη τὴ Σελήνη
καὶ στὸν τελευταῖο τὸ θάνατο
ὅπου ξεχάστηκε
στὸ παζάρι τῶν Τροπαίων.

...Ἡ ἀνεμόσκαλα
μὲ τοῦ Χιονιὰ τὸ πανωφόρι
καὶ τὶς πληγές σου θεριστή...

ΣΤΕΚΙ

Ἀπόγεμα·

μιὰ πόρτα κατάντικρυ στοὺ βασίλεμα
περιμένει νὰ κλείσει.

Ἐκείνη ἢ σημαία ἀπὸ τὴν τελευταία παρέλαση
κουράστηκε.

νὰ τεμπελιάζει στὴ μαρκίζα.

Λιγοστοὶ οἱ ἀνθρώποι στοὺ δρόμο.

Κάποιος ἀέρας

θέλει νὰ κοιμηθεῖ στὰ χαμολούλουδα.

Στὶς παλάμες

ξεπροβάλλει μιὰ γραμμὴ μὲ ἰδρώτα.

...Ἐνα φλυτζάνι ποὺ ἀχνίζει καφὲ

δὲ μοῦ φτάνει νὰ ζήσω.

Ἔτσι καὶ πάψω

νὰ μιλοῦ στὴν ἀπορία

τοῦ δρόμου

ὅα νοιώθω ἐγκαταλειμμένος.

Καὶ εἶναι κάτι ἀπόβραδα

μὲ δίχως ταχυδρόμο

χωρὶς χαμόγυλο...

ΚΑΤΑΠΡΟΣΩΠΑ

Ἄλαργεμένοι οἱ πανωθεοὶ
στὸ κουρελόχρωμα τῆς πατρίδας.

Τὰ γιομᾶτα τὰ χρόνια
ἄδειάσανε
ὥσάν τὰ κρασοβάρελα
πὺν κουρνιαχτῆκαν στὰ ὑπόγεια.

Οἱ φωνές μας
βουθαμένες καὶ ἐποχικές
κάποτες γίνονται κραυγὴ —δίχως λύτρωση—
βουθαμένες πάντα
ἢ μισόλογες κι' ἀσθενικές.

...Πόσα τὰ χρόνια
καὶ οἱ διαμαρτυρίες...
Ἡ μετάσταση τῆς ἀνάφλογης Πολιτείας,
ἢ Ἀλεξάντρεια...
 ἢ Βαβυλώνα
 καὶ ἢ Πόλη...

ὀλόφυρτες,
μὲ ματωμένες τὶς ἀρθρώσεις,
θέλουν ν' ἀγκιστρωθοῦνε στὴν ἀνάμνηση
καὶ νὰ μιλήσουνε στὸν ἥλιο
πὺν προσπέρασε...

...Μιὰ σελίδα ἱστορίας
μὲ πανωθεοὺς
μὲ χαμοθεοὺς
καὶ μὲ παραλλαγές.

Τὰ σημάδια ποὺ λές
ποικίλλουν.

Τὸ κουρελόχρωμα τῆς ἀνάπνιας μας
δὲν μᾶς τὴν ἀνοιξε τὴν πόρτα
τῆς ἀλλαξοκαιριᾶς.

Μὴν παραπονιέσαι.

ΣΚΑΙΟΣ ΧΩΡΟΣ

Κρεμαστὰ τῆς Βαβυλώνας πουλιὰ
ἡμερωμένα νερὰ τοῦ Εὐφράτη,
δουλοχτισμένοι τύμβοι

λυγεροί, ἄχαροι Σαρκοφάγοι

Ἀπόψε θὰ μασήσω ἕνα κοτσάνι ἀπὸ τὴ δάκρυή σας
νὰ δικαιολογήσω καὶ ἐγὼ τὴν ἐποχή μου.

PIZEΣ

Ἐκεῖνο τὸ σπίτι
σταμάτησε στὸ βάθος τοῦ δρόμου.
Ἡ νύχτα χαμήλωσε
τὰ χνῶτα της στὴ ρίζα τοῦ λουλουδιοῦ.
Ἐνα σαπιοβάρελο
ἀκουμπισμένο στὸ φράχτη, δισταχτικά.
Μιὰ σκιὰ
προτείνει τρεμουλιάρικα χέρια
σ' ἐτούτη τὴν ἀγρύπνια.
Ἐδῶ γυρνοῦνε τὰ ρολόγια
ἀπὸ τὸ κυπαρίσι καὶ τὰ μάτια τῆς κουκουβάγιας.
Μιὰ πόρτα
κλείνει κουρασμένη.
Ἀκίνητεῖ.
Ἐνα τοιγάρο πατημένο
στὴ λάσπη.
Ἔτσι κι' ἐγκαταλείψεις στὸ ἀπόβραδο
τὴν ἐγκαρτέρηση
θὰ πεθάνεις.

Ἐδῶ,
μιλάει μονάχα τὸ φεγγάρι
ἢ συννεφιά κι' ἡ ψυχὴ σου.

1975 Ἀμπελόκηποι

ΩΜΟΤΗΤΕΣ

a)

Στὶς θολωτὲς καμάρες
στὰ κρουσταλλένια τὰ νερὰ
ἀπάνω,
Ξεμαγευτῆκαν οἱ πνοὲς
καὶ σπρώχνουνε ὁλοζωῖς τὴν ἀμπάρα.

Τοὺς κλεῖσαν μέσα στὰ κελλιά
τοὺς τρελλοὺς τοῦ Φραγκεστάιν...

—'Αλλοίμονο σ' ἐκείνους
 πὺν πεθάνανε πολλές φορές
 δίχως ποτὲ νὰ τοὺς ρωτήσουν
 χωρὶς νὰ τοὺς ποῦν τὸ γιατί...

B)

Κρεμαστὰ τὰ γεφύρια
ἀπλησίαστα,
στὴ ζωντανὴ Πολιτεία.
Εὐέλπιδά τὰ κλειστὰ τὰ σεντούκια
προσμένουν στὸν καιρὸ τὸν ἀγώνα,
στὴ νεκρὴ Πολιτεία.
—Ντύθηκε ὁ δράκος τὸ φορτίο του
κι' ὀλημερις παραφυλᾷ
στοὺς δρόμους ποὺ πεθᾶναν πλαγιαστοί,
στὰ κάστρα ποὺ ζωντάνεψαν
στὶς ἀτέλειωτες πολεμίστρες...—
Δὲν περπατοῦνε τὰ νερὰ
στὴ δροσερὴ Πολιτεία.

Ποτὲ δὲν θὰ τὸ βριῖς τὸ Καλοναίρι
βριῖ.

ΛΓΩΝΙΑ ΣΤΗ ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΗ

Ἐκμεταλλευτὴς τῶν περιστάσεων
ἀποτυχημένος σαλταδόρος, ἐγώ!
σημαδεύω ἀπόψε ἓνα-ἓνα τῆς νύχτας τὰ θήματα,
πέρα ἀπὸ τὶς ἀντιφεγγιὲς τῶν γεγονότων
καὶ τὸ μουσούδι τῆς ἀναζήτησης.

Στὸ πευκοδάσος, στὰ χαντάκια, πέρα ἀπὸ τοὺς γκρεμοὺς
τῶν μακρυνῶν σκιῶν, ἀπλώνω τὸ παράπονο τοῦ ἄδολου φταίχτη
ἀνεμίζοντας ἀμφίβολα τὸ σκισμένο λάβαρο τῆς συνθηκολόγησης,

τῆς πιὸ μικρῆς, τῆς πιὸ ἀξιόπρεπτης κι' ἀπελπισμένης
συνθηκολόγησης,

ὥσάν ἀναπολῶ τὴν ἔλλειψη τοῦ χρόνου
σ' ἐτούτη τὴν προσωπικὴ αἰχμαλωσίᾳ τῆς ψυχῆς,
ποὺ δὲν τὸ θέλησε νὰ δώσει τὸ παρόν της στὸ προσκλητήριο
τῶν νεκρῶν, ἀλλὰ προτίμησε τὴν ἀποχώρηση
τὴν ὥρα ποὺ θυμότανε ὁ ἥλιος τὴν Ἀνατολή, μπᾶς λυτρωθεῖ—
μπᾶς ξεχαστεῖ ἀπ' τὴν κραυγὴ τῶν ἀδικοχαμένων
κι' ἀπὸ τὴν ἄμετρη λαλιὰ ποὺ κρύβουνε τὰ γεννητούρια,
ἀνασκαλεύοντας μέσ' στὶς δικές μας
τὶς πόσο ὑπεύθυνες πατημασές—

τὴν ὥρα ποὺ πετρώνονται τὰ ἴχνη
καὶ ἀφαιρεῖται τὸ δικαίωμα τῆς ματαμέλειας
στὴν πιὸ ἀβάσταχτη σιωπῇ, τῶν ἐπερχομένων...

Θὰ σκορπίσω τὰ μερίδια τοῦ κατήγορου
στὶς πέτρες, στὰ φύκια τῆς γερόβρυσης κι' ἀκόμα,
στὶς ἀπόμακρες καὶ μυστικὲς γωνιές, ποὺ γύριζε τόσους καιροὺς
ἡ μάγισσα, γιὰ νὰ τινάξει τὴ μαντήλα της—ὄλο εἰρωνεῖα καὶ
ἐπίδειξη—τὸν καιρὸ ποὺ ἀλλοτριώνονταν οἱ προκαταλήψεις
καὶ οἱ διαδοχές τους.

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ

Τίποτα δὲν μᾶς ἀνήκει περισσότερο
ἀπὸ τὰ ὄνειρά μας.

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

Ἀθάσταχτη ἐτούτη ἡ ματαιότητα
συνοδοιπόρε.

Τὰ ὄνειρα
 πὺν ἀπλώσαμε γιὰ νὰ στεγνώσουν
 σαπίσανε στὸ λιακωτό.

Κούφια ὀστρακόδεσμα λοιπὸν
θὰ ἐπιχειρήσουμε τὴν ἄλλη φορὰ
τὸ ταξίδεμα τῆς Πολιτείας.

Κάπου

—μπορεί κάπου—

νὰ τὴ στριμώξουμε τὴ μοίρα μας
γιὰ τὸ στερνὸ λογαριασμὸ ποὺ μᾶς ζητήσαν
οἱ Ἑαρινὲς Ἰσημερίες.

Τ' ἀπαλοκοίμισμα τῶν μορφασμῶν τῆς ψυχῆς
 μοῦ φάνηκε ἀποχαυνωμένο
 ἀνήμπορο θᾶλεγα.

Κι' ὑπάρχουνε
κι' οἱ λαβωμένοι στρατιῶτες
κι' ὑπάρχουν καὶ τ' ἀμφίβολα στεγάσματα
πὺν θρηνοφέρνουν τὴ συνέχεια
σὲ μιὰ παράνοια
κι' ὑπάρχουν

κι' ὑπάρχουν
τόσες ὑπάρχουν μυγδαλιές
ἀνάνθιστες.

—Θλίβομαι
τὴν εἰρωνεία τῆς ψυχῆς
σὰν γυροφέρνω,
στοὺς πομποδέχτες
καὶ στοὺς σηματογωγούς
στὸ γυρογυάλι
μὲ τ' ἀλάβαστρα τῆς τελευταίας γιορτινῆς βραδυᾶς,

ὥσὰν ἡ χούφτα μου ταραάζεται
στὸ σφίξιμο
τῶν νεκρῶν περιστάσεων.

...Ἐτούτη ἡ ἀγωνία
ἐτούτη ἡ παράλογη μισανθρωπία
πολὺ μὲ θλίβει ταξιδευτὴ
πολὺ μὲ κουράζει, νὰ ξέρεις...

ΧΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Τὸ μονολόγημα τῆς βροχῆς
στὰ κίτρινα φύλλα.
Οἱ πέτρες
καὶ τὸ θρόϊσμα τῶν ἀητοφωλιῶν
ἀνοίγουν τὴν αὐλαία τῆς παρακμῆς
τοῦ ἡμεροδείχτη.

Ἐμεῖς,
παίζουμε τὸ παιγνίδι τῆς ἀλήθειας
—ὅσο ξέρουμε καὶ ποιό νὰ ξέρουμε—
μέσ' στὰ κλεισμένα παραθύρια
τοῦ σπιτιοῦ.

Κάποτες λέμε
πὼς ἡ γωνιὰ τοῦ τοίχου
γνώρισε πιότερα ἀπὸ ἡμᾶς.
Ἄλλοτε,
πὼς τὸ συννέφιασμα
δὲν εἶναι τυχαία ὑπόθεση.
Καμμιά φορὰ δὲ λέμε τίποτα.

—Ἐξω βρέχει·
μετροῦμε τὸ βάρος τῆς σταγόνας·
δὲν χόρτασε ἡ γῆς,
διηρᾶ ἡ γῆς
χρειάζεται κι' ἄλλο νερὸ ἡ γῆς!

—Βρέχει·
γιὰ ποιὸν βρέχει;
...καὶ ὁμως
λέμε πὼς τὸ συννέφιασμα
δὲν εἶναι τυχαία ὑπόθεση.

Ἡ βροχὴ
μᾶς ξέπλυνε τὰ παντζούρια
—μπορεῖ καὶ ν᾿σβυσε τὰ ἴχνη μας—.
Ἄν ὄχι
θὰ βρέξει κι' αὐριο.

—Βρέχει
γιὰ ποιόν βρέχει;
...καὶ ὅμως λέμε
πὼς τὸ συννέφιασμα δὲν εἶναι τυχαία ὑπόθεσις.
Τὸ συννέφιασμα
τὸ συννέφιασμα
τὸ συννέφιασμα οὐρανέ!!!

ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΣΗ

“Ο δείκτης μὲ τὸ χρόνο.
“Ένα μολύδι
στὸ περίγραμμα τοῦ μηδέν.

Πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ κενὸ
ἔδεσε τὸ ὄνειρο τὸν κόμπο του.
Πιὸ πάνω ἀπ’ τὸ σήμερα
ἀπλώνουν οἱ σκιὲς φτερά.

“Η παραίτηση ἐξαρτημένη
κι’ ἡ προϋπόθεση στὰ ἔμπειρα σκαριά.
Τὸ μηδέν
μεγαλώνει
καὶ σφίγγει τὴν κενότητα πιὸ μέσα του.
“Ο κύκλος
ψάχνει στὸ πρωῒνὸ τὸ φύσημα
γιὰ τὸ παρατηρητήριό του.
Μιὰ ξεχασμένη σάλπιγγα
παίρνει ἀναφορά.

—Ἐλλειπτικὰ προσκλητήρια
σὲ δεδομένες παρουσίες. ΕΜΕΙΣ...—

.....
.....
.....

“Η νύχτα μετατοπίζει τὶς σκιὲς μας
στὸν τοῖχο.

“Ένας σκαραβαῖος χρυσὸς
μετρᾷ δισταχτικὰ τὴν ἀξία του.

“Ένας στρατιώτης περιμένει
τὸν ταχυδρόμο.

Συνήθως τὰ μαντάτα καθυστεροῦν
στὴν πολυκοσμία τοῦ κεντρικοῦ δρόμου.

— Ἐνα παιδάκι φωνάζει μπαμπά.
Ποιό 'ναι πιὸ μαῦρο αἷμα
ποιό τὸ πιὸ κόκκινο. Σιωπή... ΕΣΕΙΣ!

Ψεύτικα
τὰ δολόπλοκα κι' ἀλητήρια τὰ γέλια
τοῦ δρόμου, κι' ὅς εἶχες καὶ ἐσὺ
νὰ κάνεις ἓνα ταξίδι
καὶ σοῦ τὸ στέρησαν...

Τὸ πρωτὶ ὅταν θὰ λούζεσαι στὸν ἥλιο,
τὸ πρωτὶ,
θᾶχεις καὶ πάλι ξεχάσει...

ΕΣΩΦΑΝΕΙΑ

Στήν Μ Μ,

“Όταν στὸν ὕπνο μιᾶς βρώμικης ἀράχνης
παραμονεύει ὁ θάνατος, ἔτσι ἀπρόσκλητος καὶ χαμερπῆς
τόσο ἀνεύθυνος καὶ τόσο λίγος, μὴν παίζεις.

Μετὰ ἀπὸ μιὸ νεροποντή, ἐκεῖ πού θὰ βρεθεῖ ὁ ἥλιος
μπορεῖς νὰ τὸν μετρήσεις τὸ χρόνο.

—Κάποτε μάθαινες γιὰ τὸ τώρα καὶ τὸ λάθειψες
σὰν ἄφινες στὴ νύχτα τὶς παραγγελιές σου
καὶ κείνη δὲν μποροῦσε νὰ ὑποσχεθεῖ...

Βέβαια ὁ βράχος δὲν ἔχει σχέση μετὰ τὰ ὄνειρα καὶ τὴν “Ανοιξη
ὅπως καὶ σὺ δὲν ἔχεις σχέση μετὰ τὰ πρόσωπα
πού σε ὑποχρέωσαν νὰ ντυθεῖς, γιὰ νὰ ζήσεις.

Πάντα ὑπάρχουνε πολλὰ παραμύθια γιὰ ν’ ἀκούσεις καὶ νὰ πεῖς
καὶ πάντα ἡ βροχὴ θὰ σοῦ γελά γιὰ μιὰ καινούργια μέρα
σὰν θὰ στεγνώνει στ’ ἀγριόχορτο.

...Πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ τραγούδι τῆς σιωπῆς
πιὸ μακριὰ ἀπ’ τ’ ἀπλωμένα τὰ χέρια, ὑπάρχει τὸ χαμόγελο
πού σοῦ ἀνήκει
χωρὶς φοβέρα καὶ νύχτα, δίχως φουρτούνα καὶ θάνατο...

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΤΟΥ 1974

Μὴν κλαῖς κοπελλούδα
στὴν ἀντηλιὰ τῶν μνημάτων.
Μὴ λές φοβᾶμαι...

Τὸ χέρι μου ποὺ τρέμει, μὴν τὸ θωρρεῖς.

Κοπελλούδα!!!

τὰ μίλλια τ' οὐρανοῦ
τὸ ξέχασμα τῆς θάλασσας...
"Ὁχι, μὴ μοῦ τὸ στέλνεις τὸ θανατικὸ
γιὰ καταδίκη ἢ γιὰ προσπέραση.

"Ἦθελα νὰ πῶ: ἓνας ἀριθμὸς, ποιὸς νᾶναι,
ἀλλὰ καὶ ὅποιος νᾶναι,
λοιπὸν, ἓνας ἀριθμὸς καὶ γιὰ μᾶς.

"Ἦθελα νὰ πῶ:
ξύπνιο καὶ ὕπνιο
ἄγριο κι' ἥμερο, τί ὠφελεῖ...

Μιλοῦσα μὲ τὰ μάτια σου
μὲ τί μιλοῦσα;

.. "Ὁχι, δὲν εἶπα τίποτα!

Ποτὲς δὲν μπόρεσα, τ' ἀνέμου νὰ φιλήσω τὶς γραμμὲς
νὰ γιατρευτῶ στὸ διαβατὸ τῆς σκέψης
καὶ τῆς πράξης. Ποτές...

Στρατόπεδο Ἀρμένων Ρεθύμνου

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Περιμένω
τὸν ταχυδρόμο.

Ὁ τελάλης
ὁ ἀλήτης
ὁ περσυνὸς παγωτατζής
τὰ λαχεῖα καὶ ὁ λοῦστρος
στὸ βάθος.

Μιὰ γριούλα
ἡ ἐφημερίδα τοῦ περιπετεῶ
κι' ὁ μικρὸς τοῦ καταστήματος
νὰ λέει καλημέρα.

Ἡ ὥρα ἐννιά
πίσω ἀπ' τὴν πόρτα
ἀκόμη νὰ φανεῖ.

ΗΤΑΝΕ

Ἦτανε
μιὰ φορά.
Ἦτανε
ἓνα καιρὸ
κάποτε.
Ἦτανε...

ΣΤΙΓΜΕΣ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗΣ

Τὸ παραθύρι, πὺν ξεθώριασε στ' ἀραχνολούλουδα
πιά γερασμένο.

Οἱ καντιφέδες πὺν δὲ μύρισαν
στὴ σκουριασμένη γλάστρα
τὴ φούντα τοῦ ὄρνου...

—καὶ ἔγω

καὶ ἑσεῖς...

Ἦχι μὴ μιλάμε!

Μᾶς ἐμποδίζουν τὰ βιβλία
μᾶς ντρέπονται οἱ νερογραμμὲς
πὺν σημαδέψαμε τὰ δειλινά...

Ποιὸς νὰ χορέψει;

ποιὸς νὰ κεράσει;

ποιὸς νὰ κεραστεῖ;

Ποῦν' οἱ γλυκιὰς οἱ λιχουδιές... παιδί μου...

Ἦχι, μὴ μιλάμε!...

ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΑ

Λοιπόν, γελοιότητες.
Πάντως, υπάρχουν οί επαναλήψεις.
Μόνο.
Προχωρούμε ξανά.

Ἡ θάλασσα
ἢ τὸ ξέπλατο, στ' ἀγριολούλουδα,
μᾶς πῆραν
μᾶς ζύγισαν,
μᾶς κομμάτιασαν.

Γελοιότητες,
πὺν δὲν τις ζωγράφισε ἡ αἴσθησι τοῦ ἐμπορίου.

Τὸ χάος ἄχρωμο,
πότε στιλπνό, κάποτε ἡ αὐτοκτονία,
ἡ ἡρεμία μετὰ καὶ ἡ ἀδιαφορία...

— Πόσο νὰ στοιχίζει μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα; —

Ἐν δὲν ὑπῆρχαν οἱ επαναλήψεις,
ἂν δὲν ὑπῆρχαν,
ἂν.....

ΑΡΙΘΜΟΘΗΚΗ

Μετὰ ἀπὸ μιὰ σκέψη σου,
σὰν χαρακώνεις λεπτομέρειες σ' ἓνα χαρτί,
τί θές νὰ μάθεις;
Ἔχεις τὸν τόπο σου,
ἔχεις τὶς λέξεις σου,
ἔχεις τὶς ὥρες σου·
τί ἄλλο ν᾿ ἔχεις;
...Κι' ὅμως, μιλοῦν γιὰ 'σένα ἄλλοι
κι' ὅμως σ' ἀκοῦν.

Γιατί;
ποιός μπόρεσε νὰ σέ γνωρίσει,
ποιόν γνώρισες, γιὰ ν' ἀγκιστρῶσει στὴν ἀμφιβολία σου
τὴν πίκρα του καὶ τὰ κατασταλάγματά του;

—Οἱ καιροί, θὰ γυρνοῦνε
στὶς ἀριθμοθῆκες.

—Οἱ ὥρες, θὰ μένουνε ἴδιες
μέσα στὰ ρολόγια.

...καὶ τὸ μολύβι σου θὰ προσαρμόζεται,
στὶς καινούργιες τὶς σκέψεις σου,
στὶς καινούργιες μορφές σου.

Κι' ὅταν πεθαίνεις καὶ ὅταν ἐσὺ χάνεσαι
τότε, ποιά σκέψη καὶ ποιά μορφή;
...Καὶ ἔπαχνες γιὰ λεπτομέρειες
ποὺ θὰ μιλοῦσαν γιὰ πολλούς...

.....
—Τώρα ποὺ σοῦ μιλῆσανε
τώρα ποὺ σέ προσπέρασαν καὶ σ' ἐγκατάλειψαν,
τώρα λοιπόν, τί πρόφτασες
τί μπόρεσες, τί ἔζησες
καὶ ποῦ;...

ΩΡΑ ΑΡΧΗΣ

Συνδεσμώτη τῆς παραφροσύνης

στά φρέσκα μνήματα τοῦ πόνου μας, στὸ δάκρυ ποὺ δὲν
πέτρωσε τὴν ψυχὴ μας, στὸ λιόγεσμα ποὺ ἀπόμεινε, πάντα τὸ ἴδιο, ὁμορφο
(καὶ ἀκριβό,

Τότε, στὴ βουδαμένη ἔχτρα τοῦ φυλακάτορα

καὶ στὴν ἀνήλεη ἐγδίκηση τῆς ταλαιπωρημένης νύχτας,
Συνδεσμώτη τῶν νεκράνθεμων τῆς μέρας, ὁ ἥλιος ὁ πορφυρένιος γιὰ μᾶς δὲν
εἶχε μιὰ χαρά, δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχει, δὲν τὸ μπορούσαμε νὰ ἔχει...

Ὡλοορκημένοι στ' ἀβάφιστα κάστρα καὶ στὰ ἀλόγιαστα προσωπεῖα ποὺ
μᾶς ξεκλήρισαν—νικημένοι μὰ σίγουροι—

τὸν ἀγαπούσαμε τὸν πόνο, τὸν ἀψηφούσαμε τὸν πόνο, Ναί!

Συνδεσμώτη μὴν τὸ βουνὸ κυττάξεις ποὺ ραγίστηκε, μὴν τ' ἀσημένια

(φεγγαρώματα

ποὺ προδοθῆκαν, μὴν τὶς σταχτιές τὶς θάλασσες τοῦ λοίσμοῦ ποὺ τὶς
πουλήσανε, μὴ τὸν ἀχὸ τῶν αποφασιστικῶν βημάτων ποὺ ὑποκριθῆκαν,
μὴν πίσω σου στρέψεις τὴν κεφαλὴ.

Ἕμεῖς, μπήκαμε πιά γιὰ καλὰ στὴν ἀνάσα μας προχωρώντας

τὴν ἀνηφόρα τῆς ψυχῆς.

—Θὰ βροῦμε χαμολούλουδα ἀχρείαστα

πέτρες ἀσκόνιστες μὰ ἀκριβές, θὰ τὸ νικήσουμε τὸ τεῖχος τῆς σιωπῆς...

Συμπονετὴ βαρὺς ὁ καημὸς τῆς ἀλήθειας...

ποῦ νὰ κρυφτεῖ στὴ σιωπὴ καὶ στὴ συγκάλυψη, πῶς νὰ κρυφτεῖ...

Λοιπὸν·

Θὰ κάνουμε ἔφοδο, στὸ στιγμιαῖο τοῦ χαιρετισμοῦ μας, στὸ φωτοστέφανο τῆς
γλυκοδάρνης ποὺ εἶπε νὰ ξαναγυρίσει, στά σμιλεμένα βράχια τοῦ δοκιμασμοῦ,

στά ξεπνεμένα μωροβλέφαρα, στὴν εὐωδιὰ τῆς ἀνάβλειψης νὰ φυτευτεῖ...

Τὰ χαράματα, θὰ ξυπνίσεις τὸν παλμὸ τῆς φτελιάς, τραβώντας γιὰ τὸ σύνορο.

Ἐγὼ θὰ γυροφέρνω στὴν ἀγρύπνια· θὰ ἀνταμώνουμε στ' ἀναπαμένα νύχια
(τοῦ Προφήτη

ν' ἀναληφτοῦμε

εὐθεῖς καὶ ἀκέραιοι, ἀπέραντα πονεμένοι κι' ἐξιλαστήριοι,
ἀπόρθητοι καὶ σίγουροι καὶ γενναῖοι, γιὰ νὰ ζητήσουμε τὸ λόγο
τῆς ἀπουσίας τῶν Ἀγγέλων.

Θὰ φτάσουμε· ἀνυποχώρητοι καὶ ἀνένταχτοι, ἀκόμα καὶ νεκροί.

Συνδεσμώτη, ὀρθοφυλάχτη·

σπάσε τὰ φλάμπουρα τῆς χορτασμένης ἐλπίδας,

νὰ τὴν ξεπλύνουμε στὸν ποταμὸ τῆς καρδιάς μας, νὰ τὴν ποτίσουμε στ'
ἄρώματα τοῦ ἰδρώτα μας, νὰ τὴ δωρίσουμε στὸν οὐρανό.

Μὴ ζήσουν οἱ γεννιές μας αὐτὲς τὶς λάμπες τοῦ πολέμου, αὐτὸ τὸ ἀναθόμιασμα
τῶν καρφωμένων κορμιῶν τῆς προθήκης, στὸ θάνατο τῶν προκατόχων καὶ
(στὸ μοιρολόϊ.

Ἄς μείνουμε ἐλεύτεροι ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τὴ σκλαβιὰ τοῦ ἀμφίβολου θανάτου.

—Ἐτούτη τὴ νύχτα, μὴν τὶς συγκρίνεις τὶς διαβάσεις τῶν ἀστεριῶν,
μὴ μυριστεῖς τὴ χλωρὴ μυρωδιὰ τῆς ταφόπετρας, μὴν πίσω γυρνᾷς.

—Ἐτούτη τὴ νύχτα στὸ νυστέρι τῆς ὁδύνης, στὰ σπαθιασμένα τὰ φτερόφαιρα
καὶ στῆς πυγολαμπίδας τὴν ἀναλαμπή, μὴ τὸν μαξιλαρώνεις
τὸν αὐριανὸ τὸ δρόμο σου.

...Ἐτούτη τὴ νύχτα, στὸ δῶμα ὅπου ξεραίνονται τῶν ἐποχῶν τὰ χαμόγελα
—λυσσοδρομώντας ἢ καλοδρομώντας—μόνο δικαίωμα, μοναδικὸ
δικαίωμα, τὸ τελευταῖο
τὸ δικαίωμα τῆς σήμανσης τῆς ὥρας τῆς ἀρχῆς.

Μὲ ἄγρια βούκινα καὶ καταπατημένα ὄνειρα,
στὴν πάγκοσμη ποδιὰ τῆς Πληθείας, κάτω ἀπὸ τὴ νεκρὴ
περιφρόνηση τοῦ δυνάστη, ν' ἀρχινήσουμε
τὸ καινούργιο μας τὸ τραγούδι.

Σεπτέμβρης 70
Φαράγγ. Σαμαριθῆ

ΠΟΥ

Ποῦ νὰ γυρέψουμε τὴν πατρίδα μας θρηνωδέ;
Ποῦ νὰ τὰ βροῦμε τ' ἀχλοχάλικα
νὰ παίξουμε τὴ φουσαρμόνικα τῆς εὐαίσθητης βραδυᾶς;

Ποῦ;
στ' ἀναλωμένα πυροδαύλια τῆς ψυχῆς
ἢ μπᾶς στὰ ξεπνεμένα τὰ σκιρτήματα
τῆς ἀκατονομασᾶς;

Ποῦ;
Τὸ διαβατὸ στὰ ρημαγμένα κάστρα
καὶ στῶν ἀλόγατων τὰ πέταλα
ἔχει πεθάνει πρὸ πολλοῦ.

Μοιραστήκαμε τὰ σκοτάδια δίκαια κι' ἄδικα
—σφετεριστὲς ἢ μεταπράττες—
τὰ κάναμε δικά μας.

Τώρα,
ποῦ δείχνουνε τ' ἀστέρια τὸ Νότο
ποῦ τὸ Βορρᾶ
ποῦ τὰ σημάδια τῆς ψυχῆς μας
ποῦ νὰ χαθῇκαν;

Ποῦ νὰ πατήσουμε τὰ κουρασμένα μας ποδάρια,
ποῦ ν' ἀναπάψουμε τὸ λαχανιασμένο τὸ κυνηγητό;
Οἱ τοῖχοι τῆς ὑποψίας
καὶ τῆς ἀθωότητας
ὀρθώθηκαν
στὴν κάθε σπιθαμὴ
—ἀδιαπέραστοι καὶ μόνιμοι—
πάντα ἀέρινοι ἐπιβουλάτορες

κρυμμένοι,
τῶν ἀχναριῶν μας οἱ δυναστευτές.

Τὰ ματοτσίνορα κι' ὁ λαγουδίσος ὕπνος,
τὰ προσωπεῖα καὶ οἱ παρωπίδες τους
ποῦ νὰ κοιμηθοῦμε
πῶς νὰ ἀνασάνουμε;

Ἀναγάλλιαστοι καὶ ἀπόρθητοι
καὶ νεκροὶ μὰ γενναῖοι,
θέλουμε τὴν πατρίδα μας πὺ πιά ρυτίδιασε
στὴν ἄκαρπη τὴν περιφρούριση
τῆς ὑποψίας καὶ τῆς παράβλεψης.

Πατρίδα
ποῦ νᾶσαι, ποιὰ νᾶσαι
τί νὰ χρωστᾷς, τί νὰ προσμένω...

Πατρίδα μου γῆς,
ἀνθρωποχώρα,
ἐλλογοχώρα,
μόνιμε ἐσὺ μαντύα
τοῦ γερασμένου εὐκαλύπτου
π' ἀνασηκώνει
τὸ χῶμα τῶν ἡρώων
καὶ τῶν νεκρῶν,

ποῦ νὰ σὲ βρῶ;

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἐξῆσα στήν ἀνώνυμη τὴν Πολιτεία
μὲ τὰ πολύχρωμα φκιασιδώματα καὶ τὶς μπογιές,
μὲ τοὺς βουβούς παραριγμένους πόθους
 στὸ τυχαῖο ζαχαροπλαστεῖο,
ἐκεῖ πού ὅταν βρέχει δὲν μυρίζει κἄν βροχάδα
ἐκεῖ ὅπου οἱ δρόμοι καταγράφουνε τὰ μυστικά
 καὶ τοὺς θορύβους,
τὰ πλήθη προσπερνοῦν χωρὶς καλημέρα, ἀδιάφορα
γιά τὸ δυστύχημα καὶ τὴν κραυγή, ψυχρὰ

τὴν ὥρα πού ὁ ἄγνωστος γείτονας
 Γάλλος ἢ Μαροκινός,
πέθαινε στὸν τρίτο ὄροφο—
 χωρὶς ποτὲ νὰ τὸν ρωτήσουνε γιὰ τὴν ἀρρώστεια του
 τέσσερα ἢ πέντε χρόνια
 πού συναντιόντουσαν στὸ ἄσσανσέρ,
δίχως ποτὲ νὰ τὸν γνωρίσουν
 νὰ τοῦ ποῦν περαστικά...

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

	ΣΕΛ.
ΒΑΘΜΙΣ ΓΛΙΣΧΡΟΤΗΤΟΣ	7
ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ	8
ΑΘΗΝΑ 28 ΙΟΥΝΗ 77	10
ΕΙΚΟΣΙ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1977	11
ΑΚΙΝΗΣΙΑ	12
ΚΥΚΛΟΣ	13
ΠΕΤΡΑ	14
ΑΤΙΤΛΟ	15
ΜΙΑ ΣΚΕΨΗ ΣΕ ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ	16
ΣΕ ΔΥΟ ΟΨΕΙΣ	17
ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ	18
ΚΑΤΑΤΟΠΙΣΗ	19
ΕΣΤ ΝΑ ΣΦΥΡΙΖΕΙΣ	20
ΑΥΤΟΜΕΤΡΗΣΗ	21
ΚΕΝΟΤΗΤΑ	23
ΚΙ ΑΝ ΕΧΕΙΣ ΕΡΘΕΙ	24
ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ	26
ΙΔΕΟΛΗΨΙΑ ΚΑΙ ΑΜΙΛΛΑ	
ΠΑΡΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ	27
ΑΝΑΔΡΟΜΗ	28
ΣΙΓΟΥΡΙΑ	29
ΡΑΝΤΕΒΟΤ	30
ΑΝΑΣΑΙΜΙΕΣ	31
ΣΥΓΧΩΝΕΤΣΗ	32
ΑΔΙΕΞΟΔΟ	33
ΕΜΠΕΙΡΟΔΙΑΣΤΗΜΑ	34
ΓΡΑΜΜΑ	36
ΑΣΠΑΛΑΘΟΙ	38
ΣΤΕΚΙ	39
ΚΑΤΑΠΡΟΣΩΠΑ	40
ΣΚΑΙΟΣ ΧΩΡΟΣ	41
ΡΙΖΕΣ	42
ΩΜΟΤΗΤΕΣ	43
ΑΓΩΝΙΑ ΣΤΗ ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΗ	44
ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ	46
ΧΙΝΟΠΩΡΙΝΟ	48
ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΣΗ	50
ΕΣΩΦΑΝΕΙΑ	52
ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΤΟΥ 1974	53
Ο ΤΑΧΤΑΡΟΜΟΣ	54
ΗΤΑΝΕ	54
ΣΤΗΜΕΣ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗΣ	55
ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΑ	56
ΑΡΙΘΜΟΘΗΚΗ	57
ΩΡΑ ΑΡΧΗΣ	58
ΠΟΥ	60
ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ	62

Τὸ βιβλίο αὐτὸ τοῦ Γιώργη Σερκεδάκη με τίτλο «ΑΝΘΡΩ-
ΠΟΣΗΜΟ» τυπώθηκε τὸν Ἰούνη τοῦ 1978 γιὰ λογαριασμό
του στὸ τυπογραφεῖο Κ. Κοντούλη (Ἀγαθάρχου 12 τηλ.
32.52.704 Ἀθήνα) στὴ σειρά τῶν ἐκδόσεων τοῦ περιοδικοῦ
«Ἀπανεμιά».